

За стінами, яких ви не бачите
Коли відкритість замінює упередження

ДААДЖІ

Послання з нагоди 50-ї річниці

ЙОГАШРАМУ ШАХДЖАХАНПУРА

Заїзд 5: 28 лютого – 2 березня 2026 року, Шахджаханпур

За стінами, яких ви не бачите

Коли відкритість замінює упередження

Дорогі друзі,

Чоловік успадковує будинок із вітражними вікнами на кожній стіні, і кожна шибка показує зовнішній світ в одному кольорі. Крізь синє скло сад виглядає меланхолійним. Крізь червоне — загрозливим. Крізь бурштинове — усе здається старим і вицвілим. Він жив із цими вікнами так довго, що забув, що вони взагалі кольорові. Він просто вірить, що світ є таким, яким він його бачить. Одного разу через негоду тріскається одна шибка, і крізь прозору щілину він бачить кольори, яким не має назв.

Більшість із нас живе в такому будинку. Вітраж, який ми успадкували, встановили не ми. Його розмістили там родина, культура, спільнота та наш власний досвід. І його небезпека полягає не в самих кольорах, а в тому, що ми забули, що скло взагалі кольорове. Ми дивимося крізь свої упередження і вважаємо, що бачимо ясно. Саме цей стан Бабуджі визначив із вражаючою точністю, коли назвав упередження найсмертоноснішою отрутою для духовного життя.

Отрута, що відчувається як мудрість

Отрута — цікаве слово. Воно означає щось, що входить у живу систему й роз'їдає її зсередини. Отруєне тіло не знає,

що воно отруєне, доки шкода вже не завдана. І саме це робить упередження небезпечнішим за будь-які перешкоди, які ми досі розглядали. У «Пробудженні мети» лінощі були видимими. У «Побудові міцного фундаменту» сумнів відчувався. У «Досягти неба» гординю міг помітити кожен, хто був готовий подивитися чесно. Але упередження? Упередження носять шати розсудливості. Вони подають себе як вірність істині, як мудрість, здобуту через досвід, як зрілу здатність правильно судити. Упереджений розум не почувається хворим; він почувається впевненим.

Великий американський педагог Джон Дьюї назвав закритість розуму «передчасною інтелектуальною старістю». Розум втрачає свою гнучкість. Він більше не може приймати, аналізувати або відповідати на щось по-справжньому нове. Кожна нова людина, кожна незнайома ідея й кожен досвід, що не вписується в наявні рамки, фільтрується через висновки, що були сформовані дуже давно. Ми перестаємо зустрічатися з реальністю; натомість ми зустрічаємося лише з нашими думками про реальність. І ми плутаємо одне з іншим.

Ланцюг, який воно зміцнює

Проникливість Бабуджі сягає глибше за психологію; він вказує на метафізичний наслідок. Упередження, каже він, додає ще одну ланку до вже існуючого ланцюга егоїзму. Розгляньмо, що це означає. Кожен акт упередження, у своїй основі, є заявою: *Мій погляд — правильний. Моя група — правильна. Мій спосіб бачення — це вірне бачення.* Навіть коли це виглядає як судження про інших, по суті це твердження про себе. І

кожне таке твердження потовщує оболонку его, і воно є саме тим, що відокремлює окрему краплю від океану, з яким вона прагне знову з'єднатися.

Ось чому Бабуджі приходиться до такої вражаючої логіки: реалізація Безмежного стає неможливою. Вона не стає складним чи малоймовірним; вона стає неможливою. Ви не можете досягти Безкінечного, зводячи стіни. Ви не можете злитися з цілим, наполягаючи на тому, щоб залишатися відокремленими. Свідомість, яка окреслила навколо себе межу і оголосила все поза цією межею меншим, неправильним або чужим, структурно дискваліфікувала себе від переживання безмежності. Це абсолютно логічно.

Міст, що став стіною

Можливо, найбільш протверезний аспект аналізу Бабуджі полягає в тому, що відбувається з самою релігією під впливом упередження. Релігія, яка була задумана як міст між людським і Божественним, натомість стає бар'єром. Сам інструмент з'єднання стає інструментом розділення. Як? Тому що коли ми підходимо до святого через призму «моя релігія — єдина істинна релігія», ми замінюємо живий досвід Божественного мертвою відданістю формі. Ми поклоняємося посудині й забуваємо про воду, яку вона мала нести.

Ви не можете злитися з цілим, наполягаючи на тому, щоб залишатися відокремленими. Свідомість, яка окреслила навколо себе межу і оголосила все поза цією межею меншим, неправильним або чужим, структурно дискваліфікувала себе від переживання безмежності. Це абсолютно логічно.

Це не проблема, обмежена якоюсь однією традицією. Вона живе скрізь, де люди плутають палець, що вказує на місяць, із самим місяцем. Вона живе у індуїстів, що не сядуть поруч із мусульманином для медитації. Вона живе в ученому, який відкидає будь-який духовний досвід як оману. І, якщо ми будемо по-справжньому чесними, вона може тихо жити й у нас — у куточках, які ми ще не дослідили, у припущеннях, настільки звичних, що ми вже забули, що це лише припущення.

Що розчиняє скло

Так само як порожня чашка має здатність приймати, порожнє серце має простір для любові. І любов — це не те, що ми виробляємо, а те, що виникає, коли умови є правильними. Упередження — одна з тих глибоких корінних перешкод, які потрібно вирвати, щоб залишити місце для входу любові. І водночас, прекрасно, що зворотне також є істинним: сама любов є силою, яка розчиняє упередження зсередини. Страх стискає, тоді як любов розширює. А упередження, яке врешті-решт є стисканням свідомості навколо фіксованої позиції, не може вижити в справжньому розширенні.

Саме тут медитація стає незамінною. Ви не можете ні переконати себе в любові до всіх, ні присоромити себе до відкритості. У тиші глибокої практики, коли думка вщухає і балакучий розум заспокоюється, відбувається щось дивовижне. Межі, які ми збудували, починають відчуватися саме як те, чим вони є: нашими власними конструкціями. Ми усвідомлюємо, що ці межі — не реальність і не істина, а лише звички розуму, шаблони реакції та успадковані висновки, які

ми ніколи не думали ставити під сумнів.

Через *пранахуті*, божественну Передачу, серце пом'якшується через безпосередній контакт із чимось ширшим за категорії розуму. У цій широті просто немає місця для упередження; не тому, що ми його подолали боротьбою, а тому, що ми розширилися за межі території, яку воно колись займало. Річка, що досягла океану, більше не переймається конкретною долиною, якою колись текла, бо стала занадто великою для таких малих прив'язаностей.

Тріщина в склі

Упередження не лише шкодить тому, в кого воно є, але й поширюється назовні. Інші його відчують, діти його вбирають, а спільноти розколюються вздовж його невидимих ліній. Коли Бабуджі писав, що Індія здобула політичну свободу, але не свободу душі, він вказував на щось позачасове: зовнішнє визволення без внутрішнього визволення є неповним.

Кожен із нас несе відповідальність за дослідження власної внутрішньої атмосфери. Немає потреби досліджувати себе з почуттям провини, бо провинна — це лише ще одна форма стискання. Натомість спробуйте самоспостереження з чесною

Через пранахуті, божественну Передачу, серце пом'якшується через безпосередній контакт із чимось ширшим за категорії розуму. У цій широті просто немає місця для упередження; не тому, що ми його подолали боротьбою, а тому, що ми розширилися за межі території, яку воно колись займало.

допитливістю: «Де я перестав слухати?» «Де я вирішив, без нових доказів, що людина, шлях чи ідея не мають чого мені запропонувати?» «Де я сплутав комфорт упевненості з присутністю істини?»

Той чоловік в успадкованому домі не мав руйнувати свої вікна. Йому була потрібна лише одна тріщина, одне маленьке відкриття, через яку могло б увійти нефільтроване світло. Тріщина — це початок духовної свободи: це не накопичення більш правильних відповідей, а готовність не триматись за свої відповіді, дозволяючи безмежності реальності постійно дивувати й перебудовувати нас.

Стіни, яких ми не бачимо, завжди найважче демонтувати, але ось тиха істина, яка робить цю працю вартою зусиль: ми не руйнуємо їх силою. Ми розчиняємо їх, стаючи надто великими, щоб далі жити всередині них. І коли ці стіни розчиняються, у звільненому просторі починає зароджуватися новий рух — там, де присутність чекала весь цей час. Ми дослідимо це в наступному посланні: мить, коли любов, тепер вільна від усякої перешкоди, звертає всю свою силу до Божественного і стає відданістю.

З любов'ю і молитвами,

Камлеш

Послання з нагоди 50-ї річниці
Йогашраму Шахджаханпура
Заїзд 5: 28 лютого – 2 березня 2026 року, Шахджаханпур

Майстер-класи з Дааджі

Ви можете почати практикувати медитацію Heartfulness у будь-який час! Приєднуйтесь до Дааджі у серії трьох майстер-класів, де він ділиться перевагами методу Heartfulness і пояснює, як додати релаксацію, медитацію, очищення та єднання із своїм Вищим 'Я' до вашої щоденної рутини. Усі майстер-класи є безкоштовними.

<https://heartfulness.org/ua>
Heartfulness Українською

https://hfn.li/ukr_mc1

1-й Майстер-Клас: "Релаксація та Медитація"

https://hfn.li/ukr_mc2

2-й Майстер-Клас: "Практика Очищення"

https://hfn.li/ukr_mc3

3-й Майстер-Клас: "Молитва"

heartfulness

purity weaves destiny

